

Sygn. akt V Ga 22/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Zbigniew Chmielewski, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. k. w O.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 listopada 2019 r., sygn. akt V GC 844/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135,00 (sto trzydzieści pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku pozwanemu do dnia zapłaty.

Sędzia Zbigniew Chmielewski Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 22/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2019 roku (sygn. akt V GC 844/19) Sąd Rejonowy w O. zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. kwotę 2.395,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2019 roku, a ponadto kwotę 1.037,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt I w kwocie 1.450,80 zł, zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 par 1 k.p.c.,
2. art. 361 par 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c.,
3. art. 361 par 2 k.c. w zw. z art. 822 par 1 i 2 k.c.

Na podstawie powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Istota apelacji wniesionej przez pozwanego sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji poprzez uznanie, iż pozwany nie przedstawił poszkodowanemu oferty najmu pojazdu zastępczego oraz że stawka najmu pojazdu określona przez prywatny, zewnętrzny podmiot – a zaakceptowana przez poszkodowanego – była wygórowana, co skutkowało przyczynieniem się poszkodowanego do zwiększenia szkody, zaś ostatecznie poprzez niezasadne uznanie przez Sąd I instancji, że wierzyciel współpracował z dłużnikiem oraz zapobiegał zwiększeniu szkody.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów. Podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procedury cywilnej w rzeczywistości zmierzają do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Są jednak niezasadne.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostał wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Jeżeli chodzi o podnoszony przez skarżącego w kolejnych zarzutach apelacyjnych, tożsamy w swojej istocie, zarzut nieskorzystania przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu zastępczego złożonej mu przez ubezpieczyciela, to Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji co do tego, że ubezpieczyciel skutecznie złożył poszkodowanemu ofertę najmu. Propozycja tego rodzaju winna być zindywidualizowana, zaś samo przekazanie informacji o ewentualnej możliwości najmu nie stanowi złożenia oferty.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób było również przypisać poszkodowanemu naruszenia ustawowego obowiązku minimalizacji szkody, skoro wymieniony wynajął pojazd klasy tożsamej klasy co pojazd uszkodzony, a stawka czynszu nie odbiegała od stawek rynkowych (poszkodowany wynajął samochód za 164,00 zł netto). Zdaniem Sądu Odwoławczego, już sama ta okoliczność podważa kolejne zarzuty skarżącego przyczynienia się przezeń do zwiększenia rozmiarów szkody.

Nie sposób także uznać – co wskazał już Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy zdanie to podziela – że na poszkodowanym ciąży obowiązek wyboru najtańszej oferty dostępnej na rynku. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem w zakresie realizacji zobowiązania ma prawo bytu jedynie wówczas, gdy świadomie lub przez niedbalstwo wynajął on pojazd po wygórowanej stawce – i to na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek wykazania takiego faktu, zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie zakład ubezpieczeń temu obowiązkowi nie sprostał.

W tym stanie rzeczy, nie dzielając żadnego z zarzutów skarżącego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego w całości.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 oraz § 1¹ k.p.c.
sędzia Zbigniew Chmielewski sędzia Wiesław Kasprzyk sędzia Maciej Rzewuski (del.)